

Mavi Gözlü Kadın

— eyyup · 15 Mayıs 2011

Yüzünde geçmiş günlerin izleri, buruş buruş bir alın. Saç diplerindeki beyazlıklar yaşanmış yılların nişanesi gibi. Sizi duymakta zorlandığı kulağını eli ile desteklemesinden belli. Yaşlı kadının sonbahar yapraklarını hatırlatan elleri bir kesekâğıdını tutuyor sımsıkı. Sanki elinden kayıp uçverecekmiş gibi bir duygu ile sımsıkı sarılmış kesekâğıdına. Elinde kalan son hatırayı kaybetmemenin hüzünlü bir neticesi sanki bu kesekâğıdına sarılma. Derken bir damla gözyaşının yaşlı gözpınarlarını terk edip önce yanaklardan ağır aksak süzülüp, çenesinden kurtulup kesekâğıdı ile buluşmasına şahit oldum. Ben her zamanki gibi elimde not defteri ve kalem etrafa göz gezdirirken rastlamıştım yaşlı kadına. Yine her zaman oturduğum parkta dinleniyordum. Bir yandan da gözüm etrafımı kolaçan etmekle meşgulken tam karşımdaki bankta demin anlattığım yaşlı kadını gördüm. Ne sonbaharın bu en güzel günleri ne gelen geçen nede kuşların şakıması onun ilgisi çekmiyordu nedense. Kesekâğıdına düşen ilk damlayı diğerleri de izlemişti. Gözyaşlarının erittiği kesekâğıdından küçük bir resim çerçevesi kenarı kendini dışarı atmış ben buradayım diyordu sanki. Resim çerçevesini görür görmez içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Tarifi imkânsız bir güç önce nefes alış verişimin ritmini artırdı. Bir küçük çocuk gibi dudaklarımın kıvrıldığını, burnumun hafiften aktığını, gözlerimin sulanıp görme alanımı engellediğini fark ettim. Elim bilinçsizce cebime gitti bir mendil aradım ama bulamadım. Gözlerimi kapatan buğulanma damlaya dönüşüp iki bacağımın arasından yerdeki yaprakların üstüne düşmeye başlamıştı bile. Yaşlı gözlerimi silmek için mendil arama çabam boşa çıkmıştı. Gözlerimi silme için ceketimin kol uçlarından faydalanmak üzereydim ki, yaşlı bir elin bana mendil uzattığını fark ettim.

-Al oğlum dedi gözyaşlarını silersin. -Teşekkür ederim dedim, ağlamaklı gözlerle sağ olun diye bitirdim sözlerimi. Yaşlı kadın bana mendili verip uzaklaştı gitti. Kadının oturduğu bank' a bakınca kesekâğıdını unuttuğunu fark ettim. Biraz daha olduğum yerde oturup hem kendi duygu fırtınamın geçmesini hem de yaşlı kadının unuttuğu paketini almasını bekledim. Aradan uzun zaman geçmesine karşın yaşlı kadın geri dönüp kesekâğıdını almaya gelmemişti. Bir süre sonra iyice kendime geldiğimi hissettim. Karşı bankta duran paket epey ilgimi çekmeye başlamıştı. Biraz merak biraz çekini ile karşıya geçip paketi aldım. Orada açmaya cesaretim yetmedi aldım evime getirdim paketi. Büyük bir merakla çerçeveyi elime aldım. Bir kadın resimdeki. Deminki yaşlı kadın. Yüz aynı, beyazlarını saymazsanız aynı saçlar eller bile aynı. Tek ilginç olan siyah beyaz fotoğrafta kadının gözlerinin mavi renkli olmasıydı. Dikkatli bakınca mavi rengin sonradan ilave edildiği anlaşılıyordu. Bu fotoğraf boyama işini bir yerlerden hatırlıyordum. Birden çocukluğuma geri döndüm. Ben annesiz büyümüştüm. Ben doğarken öldüğünü söylerdi babam. İşin tuhafı evimizde anneme ait ne bir resim nede bir eşya olmamasıydı. Babam iyi resim yapardı. O yıllar renkli fotoğraf olmadığı için ara sıra hatırını kıramadığı dostlarının önemli günlerde çektirdikleri resimleri eli ile renklendirirdi. Zihnimde bu hatıra ile beliren şüphe beni eski albümleri karıştırmaya kadar itmişti. Tüm albümleri defalarca incelememe karşın yeni bir şeyle karşılaşmamıştım. Ama resimlerden biri dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Gerçektende dikkatli bakınca diğerlerinden daha kalın bir kâğıda sahip olduğu fark ediliyordu. Titizlikle resmi yerinden çıkarttım, elime alır almaz üst üste iki resmin olduğunu

anladım. Merak, korku ve heyecanla iki resmi birbirinden ayırmayı başardım. Yılların etkisi ile ayrılmaları hiçte zor olmamıştı. Üstteki remi zaten biliyordum. Benim merakım alttaki resimdi. Alttaki resim ile ilk yüz yüze gelişimi size anlatamam. Rengim uçmuş, nabzım fırlamış aklımda yüzlerce soru ve cevap dans ediyor. Yavaşça resme bir göz attım; bir mezarlık ve bir mezar taşı resimde yer alanlar. Mezar taşında doğum, ölüm tarihi ve annemin ismi. Babam doğru söylemiş annem beni doğururken ölmüş. En azından resim öyle diyor. Resme dikkatli bakınca ağaçların arasında bir karartı dikkatimden kaçmıyor: iki mavi nokta. Belli belirsiz iki mavi nokta. İmkânsız diyorum kendi kendime göz yanılmasıdır diye devam ediyorum. Bir süre sonra yaşlı kadının annem olabileceği fikrine iyice alışıyorum. Artık o mavi gözlü kadın benim annem oluyor. Resmini yatağımın baş ucuna koyup her gece ona iyi geceler deyip öyle uykuya dalıyorum.